

БЛАГОДАРЯ!

Дѣдо Коледа рисува
по прозореца гори
и цвѣтя съ коронки чудни,
диви мечки и сѣрни.

И дворецъ прекрасенъ има
отъ най-скѣпия елмазъ:
тамъ живѣй царкиня — Зима,
внучката на дѣдо Мразъ.

Ала отъ дѣхътъ детински
гаснатъ бѣлитѣ гори,
и царкинята пролива
бисернитѣ си сълзи.

Приказката се стопява
и предъ детскитѣ очи,
задъ прозореца обистренъ,
свѣтятъ първитѣ зари.

Тамъ по оня пѣтъ далеченъ
Дѣдо Коледа дойде
и въ шейната си донесе
за прекрасното дете:

Топли дрехи, и играчки,
и най-после чуденъ даръ:
цвѣтна книга съ ясенъ надписъ
за първачето — „Букваръ“.

Малкото дете разлистя
всички страници съ ржка
и очитѣ му лжчисти
пиятъ първитѣ слова.
Дѣдо Коледе, благодаря!

Б. Овесянинъ.

Скворецътъ.

Стариятъ ловецъ дѣдо Иванъ
имаше въ стаята си единъ скворецъ,
който бѣ научилъ да про-
изнася нѣколко думи. Напримѣръ,
когато дѣдо Иванъ казваше:

„Кжде е малкиятъ скворецъ?“

Птицата отговаряше веднага:

„Ето ме!“

Малкиятъ Стойчо, синъ на единъ
съседъ, изпитваше голѣма радостъ
да слуша сквореца и дохождаше
много често да го види. Единъ день
Стойчо влѣзе въ стаята, когато дѣ-
до Иванъ отсъствуваше, улови бър-
же птицата, сложи я въ джеба си
и пожела да избѣга незабелязано.

Но въ тоя моментъ ловецътъ
влѣзе. Желаетъ да направи удо-
волствие на своя малъкъ съседъ,
той попита както обикновено:

„Кжде е малкиятъ скворецъ?“
Веднага птицата, скрита въ дже-
ба на момчето, извика съ всичкитѣ
си сили:

„Ето ме!“

Стойчо остана като скованъ на
мѣстото си и отъ срамъ наведе глава.
Тогава дѣдо Иванъ се обърна
къмъ него и бащински му каза:

„Мило дете, кражбата, колкото
и добре да е скрита,
единъ день излиза на яве.

За да се издаде кражбата, кога-
то Богъ пожелае това,
достатъчно е понѣкога само единъ
викъ отъ скворецъ.

Запомни това и другъ пѣтъ не
грѣши!“.

Превела: *Ангелина П. Бързакова*